Załącznik nr 2 do wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego

dr Patrycja Zawadzka
adiunkt w Katedrze Prawa Finansowego
Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii
Uniwersytetu Wrocławskiego
ul. Uniwersytecka 22/26
50-145 Wrocław

Autoreferat

przedstawiający opis dorobku oraz osiągnięć naukowych

1. **Imię i nazwisko**: Patrycja Zawadzka

2. **Posiadane dyplomy, stopnie naukowe – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej**

- 19.05.2008 r. – doktor nauk prawnych w zakresie prawa, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego (Stacjonarne Studium Doktoranckie Nauk Prawnych); rozprawa doktorska pt. *Fundusz inwestycyjny w systemie instytucji finansowych*; promotor: prof. zw. dr hab. Eugenia Fojcik-Mastalska; recenzenci: prof. zw. dr hab. Anna Walaszek-Pyzioł, dr hab. Krystyna Sawicka prof. UWr;
- 6.06.2003 r. – magister prawa, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego (stacjonarne studia prawa, wyróżnienie Sądu Konkursowego na WPAiE Uniwersytetu Wrocławskiego za pracę magisterską pt. *Pieniądz elektroniczny*);

3. **Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych**

- od 1.10.2008 r. do chwili obecnej – adiunkt w Katedrze Prawa Finansowego, Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego;
- 1.10.2008 r. – 30.12.2013 r. – wykładowca w Wyższej Szkole Bankowej we Wrocławiu;
- 24.09.2005 – 16.04.2007 r. – wykładowca w Dolnośląskiej Szkole Służb Publicznych „Asesor" we Wrocławiu;
- 1.10.2004 r. – 19.05.2008 r. – doktorant w Katedrze Prawa Finansowego, Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego

4. **Wskazanie osiągnięcia* wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 1852 z późn. zm.):**

a) **tytuł osiągnięcia naukowego**

Autorstwo monografii pt. *Instrumenty finansowe w gospodarce gminy.*

b) **autor/~~autorzy~~, tytuł/~~tytuły publikacji~~, rok wydania, nazwa wydawnictwa**

P. Zawadzka, *Instrumenty finansowe w gospodarce gminy*, Wydawnictwo Wolters Kluwer, Warszawa 2015

c) **omówienie celu naukowego ww. pracy/~~prac~~ i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania**

Jako najważniejsze osiągnięcie naukowe, po otrzymaniu stopnia doktora nauk prawnych, stanowiące znaczny wkład w rozwój nauki prawa i tym samym spełniające kryteria określone w art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, chciałabym wskazać monografię pt. *Instrumenty finansowe w gospodarce gminy*, Warszawa 2015.

Podjęcie badań nad problematyką instrumentów finansowych w gospodarce gminy, będącą przedmiotem wskazanej dysertacji, było wynikiem braku opracowania zagadnień związanych z wykorzystaniem instrumentów finansowych (w tym papierów wartościowych) przez gminę, a także braku odpowiedzi na szeg istotnych pytań z tego zakresu. W literaturze przedmiotu poświęcano dotychczas uwagę przede wszystkim instytucji obligacji komunalnych (z publikacji monograficznych: A. Wacławczyk, *Obligacje komunalne*, Kraków 2003; M. Bitner, *Gmina na rynku kapitałowym. Podstawy zarządzania długiem komunalnym*, Warszawa 1999; w tym komentarzy prawniczych: L. Sobolewski, *Ustawa o obligacjach. Komentarz*, Warszawa 1997; L. Lipiec-Warzecha, *Ustawa o obligacjach. Komentarz*, Warszawa 2010), a w czasopismach prawniczych – obligacjom komunalnym w kontekście wskaźników zadłużenia z tytułu ich emisji. Pytania badawcze stawiane przez naukowców zajmujących się problematyką instrumentów pochodnych nie odnoszą się do jednostek samorządu terytorialnego (j.s.t.), w tym gminy. Dotychczas zaledwie dwa artykuły dotyczyły problematyki pochodnych instrumentów finansowych w działalności j.s.t. (M. Bitner, *Pochodne instrumenty finansowe w zarządzaniu długiem publicznym jednostek samorządu*

terytorialnego, „Samorząd Terytorialny" 2009, nr 4; T. Nieborak, S. Huczek, *Instrumenty pochodne w działalności samorządu terytorialnego*, „Finanse Komunalne" 2004, nr 12). Z drugiej strony tematyka kredytów i pożyczek – alternatywna względem emisji papierów wartościowych – jest szeroko opisana zarówno w literaturze prawniczej, jak i ekonomicznej.

W prezentowanej pracy pojęciem instrumentów finansowych posługuję się na oznaczenie papierów wartościowych, a także innych, niebędących papierami wartościowymi, instrumentów finansowych (tytułów uczestnictwa w instytucjach wspólnego inwestowania, instrumentów rynku pieniężnego, pochodnych instrumentów finansowych). Przedmiotem monografii uczyniłam zatem instrumenty finansowe rozumiane zgodnie z definicją normatywną zawartą w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 94 z późn. zm.). Trzeba też przyznać, że określenie to, od momentu uchwalenia ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, na coraz większą skalę wypiera dotychczasowy cywilistyczny termin „papier wartościowy". Widoczne to jest nie tylko w języku potocznym, ale i w prawie publicznym. Znaczenie prawne wskazanego terminu nie obejmuje, wbrew spotykanym niekiedy w języku potocznym lub literaturze ekonomicznej znaczeniom tego terminu, innych form zaciągania zobowiązań finansowych, takich jak kredyty czy pożyczki.

W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.) pojęcie „emisja papierów wartościowych" jest używane wielokrotnie. Ustawodawca nie definiuje go jednak. W praktyce dowej emitowane są przede wszystkim obligacje komunalne. W literaturze przedmiotu problematyka emisji innych niż obligacje rodzajów papierów wartościowych sprowadza się zaledwie do przedstawienia kilku poglądów. W związku z powszechnym na świecie stosowaniem pochodnych instrumentów finansowych w ramach zarządzania długiem publicznym powstaje pytanie, czy zasadne jest – i ewentualnie w jakim zakresie – ich wykorzystanie w gospodarce gminy. Ponadto, instrumenty finansowe mogą być stosowane nie tylko jako źródło finansowania, ale także jako forma lokowania nadwyżek przez gminę. Należało także podjąć badania w zakresie zasadności ewentualnego stosowania instrumentów finansowych jako formy zabezpieczenia w ramach zarządzania długiem.

Problematyka badawcza jest nie tylko bardzo szeroka, ale i wielopłaszczyznowa. Dotyczy szeregu bardzo istotnych aspektów gospodarki gminy, a nie doczekała się opracowania. Przedmiotem monografii jest kompleksowe omówienie możliwości wykorzystania instrumentów finansowych w gospodarce gminy. Mimo, iż w rozpatrywanym

obszarze podstawowe znaczenie ma gospodarka finansowa gminy, to instrumenty finansowe mogą i znajdują zastosowanie w pośredni, bądź bezpośredni sposób, ale także w szerszym zakresie, tj. w innych jej sferach, np. w ramach finansowania inwestycji związanych z rozwojem gospodarki przestrzennej.

Cele badawcze, jakie postawiono w monografii to ustalenie jakiego rodzaju instrumenty finansowe, zwłaszcza zaś papiery wartościowe, mogą być wykorzystywane w gospodarce gminy. Zbadania wymagały przede wszystkim regulacje prawa finansów samorządowych w zakresie możliwości wykorzystania tych instrumentów, ale także przepisy dotyczące ograniczenia w dostępie gminy do rynku kapitałowego. Nieodzowne było rozważenie, czy regulacje prawne różnicują pozycję gminy jako emitenta papierów wartościowych, jak i inwestora w porównaniu do innych podmiotów tego rynku.

Podstawowe problemy badawcze sprowadzone zostały do następujących pytań ogólnych:

- Jakiego rodzaju instrumenty finansowe oraz w jakim zakresie mogą być wykorzystywane w gospodarce gminy?
- Jakie są podstawy prawne oraz możliwości zawierania przez gminę umów, których przedmiotem są instrumenty finansowe?
- Czy aktualna regulacja prawna w zakresie wykorzystania instrumentów finansowych w gospodarce gminy jest optymalna?

Tak postawione pytania badawcze wymagały odpowiedzi na szereg pytań szczegółowych, m.in.:

- Jaki jest zakres przedmiotowy pojęcia „emitowanie papierów wartościowych" używanego w ustawie o finansach publicznych?
- Jakiego rodzaju instrumenty finansowe mogą być emitowane przez gminę, a jakie rodzaje papierów wartościowych mogą stanowić przedmiot lokat ze strony gminy?
- Jakie są możliwości oraz czy zasadne jest zastosowanie pochodnych instrumentów finansowych w gospodarce gminy?
- Jakie są możliwości pośredniego wykorzystania instrumentów finansowych w gospodarce gminy, tj. poprzez utworzenie spółki komunalnej lub sekurytyzacji?

W ramach prowadzonych badań zastosowano przede wszystkim niereaktywne metody badawcze, które dotyczyły istniejących treści i informacji. Zastosowano zatem metody naukowe przynależne naukom empirycznym (indukcyjnym), które miały na celu nie tylko zebranie materiału, doprowadzenie do syntezy, ale poprzez poddanie go analizie – także do wyciągnięcia wniosków *de lege lata* oraz *de lege ferenda*.

Struktura pracy uwarunkowana była dążeniem do osiągnięcia wskazanych celów przy zastosowaniu dobranych metod badawczych. Chodziło o wieloaspektowe ujęcie problemu. Realizując tak zarysowany zamiar badawczy, za istotne uznałam przeprowadzenie badań przede wszystkim w zakresie podstaw prawnych uczestnictwa na rynku finansowym, struktury rynku kapitałowego – będącego podstawowym miejscem obrotu instrumentami finansowymi, podstaw prawnych samodzielności finansowej gminy i jej uczestnictwa na rynku kapitałowym, w obszarze poszczególnych rodzajów instrumentów finansowych, w zakresie sekurytyzacji, a także problematyki powołania spółki komunalnej dla celu wykorzystania instrumentów finansowych.

Przeprowadzone badania ukazały, że determinanty uczestnictwa gminy na rynku kapitałowym wynikają z innych przepisów prawnych niż regulujące funkcjonowanie rynku finansowego, w tym ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Podstawowe znaczenie w tym zakresie mają przepisy ustawy o finansach publicznych i ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.). Ograniczenia te związane są przede wszystkim z celem, na jaki mogą zostać zaciągnięte zobowiązania finansowe, z zasadami zaciągania zobowiązań finansowych określonymi w ogólnych zasadach gospodarowania środkami publicznymi (w tym dotyczącymi gminnej gospodarki finansowej), a także z koniecznością przestrzegania indywidualnego wskaźnika zadłużenia. Każdorazowo znajdują zastosowanie zasady budżetowe. Podstawą dokonywania emisji papierów wartościowych są plany finansowe. W pierwszej kolejności niezbędne jest bowiem zaplanowanie emisji w wieloletniej prognozie finansowej, a następnie w uchwale budżetowej, będącej podstawą gospodarki finansowej gminy na określony rok budżetowy.

Badania przeprowadzone w niniejszej pracy wskazują, że gminy mają możliwość emisji dłużnych papierów wartościowych. Mogą one mieć charakter walorów długoterminowych, tj. obligacji, jak i krótkoterminowych – bonów komunalnych. Ustawodawca dopuszcza w ograniczonym zakresie możliwość inwestowania przez gminę wolnych środków w papiery wartościowe. Przedmiotem lokat nie mogą być środki pozyskane w prawnej formie dotacji z budżetu państwa. Wybór konkretnej formy lokowania nadwyżki finansowej jest uzależniony przede wszystkim od jej wysokości oraz terminu na jaki organy gminy będą chciały ulokować środki jak również związanego z tym rodzaju papieru wartościowego. W okresie pogarszającej się sytuacji finansowej w sektorze finansów publicznych gminy dążą do tego, aby lokowane przez nie środki były dostępne w każdym momencie, bez straty zaangażowanych aktywów. W odniesieniu do lokowania wolnych środków brak jest szczegółowej regulacji prawnej, która zachęcałaby do

wykorzystywania papierów wartościowych w tym zakresie. Pozyskiwanie środków o charakterze zwrotnym powinno następować w granicach prawa oraz być uzależnione od tego, jakie ryzyko dla środków publicznych oraz dla budżetu gminy implikuje określonego rodzaju instrument finansowy.

Ze względu na fakt, że w ustawie o finansach publicznych nie zawarto katalogu papierów wartościowych, które mogą być stosowane w gospodarce gminy jako forma lokowania wolnych środków, należy uznać, że o rodzaju papierów wartościowych jakie mogą zostać wykorzystane w tym zakresie przesądzają przepisy dotyczące gospodarki finansowej gminy, a także zasady gospodarowania środkami publicznymi. W konsekwencji należy przyjąć, że dopuszczalne są wierzycielskie papiery wartościowe o charakterze krótkoterminowym (bony komunalne, bony skarbowe), a także długoterminowym (obligacje komunalne i obligacje skarbowe). Podkreślenia wymaga, że papiery wartościowe emitowane przez przedsiębiorstwa jako przedmiot lokaty są nieodpowiednie ze względu na związany z nimi zwiększony stopień ryzyka. Prawodawca powinien *expressis verbis* dopuścić także możliwość lokowania w papiery wartościowe za pośrednictwem banku lub funduszu inwestycyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 157 z późn. zm.), wprowadzając jako kryterium przedmiot lokat funduszu inwestycyjnego w postaci obligacji i bonów komunalnych oraz obligacji i bonów skarbowych. Uzasadnione jest wykorzystanie w tym zakresie konstrukcji funduszu pieniężnego, o którym mowa w ustawie o funduszach inwestycyjnych.

Przeprowadzone badania wykazały, że zasadne jest sformuowanie wniosku *de lege ferenda*, który przewidywałby wprowadzenie w ustawie o finansach publicznych przepisu umożliwiającego gminom dokonywanie lokat w papiery wartościowe emitowane przez inne jednostki samorządu terytorialnego. Pozwoliłoby to pozyskiwać kapitał na szeroką skalę w ramach sektora finansów publicznych, a zarazem obniżyć koszty związane z innymi źródłami finansowania zwrotnego.

Jednym z postulatów *de lege ferenda* jest powołanie agencji obligacji komunalnych. Niezbędne w tym zakresie jest wykorzystanie dotychczasowych doświadczeń polskich i zagranicznych. Podmiot taki przyczyniłaby się do sprawniejszego długoterminowego finansowania inwestycji w gminach.

Ograniczenia dotyczące sposobu i zakesu wykorzystania instrumentów finansowych w gospodarce gminy, wynikają nie tylko ze strony ustawodawcy, ale i z przepisów stanowionych przez organy gminy. Dotyczy to wieloletniej prognozy finansowej i uchwały

budżetowej. W tym zakresie należy postulować doprecyzowanie wzajemnych relacji między wieloletnią prognozą finansową a uchwałą budżetową. W szczególności w zakresie wyeliminowania wątpliwości związanych z możliwością równoczesnego obowiązywania uchwały budżetowej uchwalonej na rok budżetowy (albo jej projektu) i uchwały w sprawie wieloletniej prognozy finansowej opracowanej równolegle do uchwały budżetowej na poprzedzający rok budżetowy.

Szeroki katalog rodzajów ryzyka, będący immanentną cechą rynku kapitałowego, przesądza o konieczności zastosowania szczególnego rodzaju środków ostrożnościowych. Podmioty publiczne nie powinny mieć pełnego, niczym nieograniczonego dostępu do rynku kapitałowego. Środki pozostające na rachunkach gminy mają charakter publiczny i jako takie podlegają szczególnym ograniczeniom. Badania przeprowadzone w monografii wskazały, że należałoby wprowadzić ograniczenia co do form stosowanych zabezpieczeń związanych z zaciąganymi zobowiązaniami finansowymi. Nie można bowiem wykluczyć, że ze strony sektora bankowego nie będą składane propozycje umów zabezpieczeń, w ramach których zastosowane zostaną instrumenty pochodne. Ustawodawca powinien wyeliminować tę możliwość poprzez ustanowienie zamkniętego katalogu zabezpieczeń zobowiązań finansowych zaciąganych przez gminy. Niepokojące są doświadczenia zagranicznych samorządów i niewystarczająca polska regulacja prawna w tym zakresie.

Przeprowadzone badania wskazują brak rozwinięcia na szerszą skalę sprzedaży obligacji komunalnych osobom fizycznym. Aktywność taka, poparta odpowiednimi działaniami informacyjnymi, przynosiłaby efekt w postaci finansowania zwrotnego przedsięwzięć gminy ze strony społeczeństwa. Jak ustalono, obligacje komunalne są bardzo popularne w Stanach Zjednoczonych. W celu popularyzacji obligacji komunalnych polski ustawodawca powinien rozważyć wprowadzenie ulg lub zwolnień podatkowych dla osób fizycznych oraz dla małych i średnich przedsiębiorstw w związku z zakupem obligacji komunalnych. Finansowanie przedsięwzięć w drodze pozyskiwania kapitału od osób fizycznych oraz małych i średnich przedsiębiorstw wydaje się bardziej uzasadnione, niż zaciąganie kredytów bankowych oraz pożyczek od podmiotów pozabankowych. Należałoby zatem wprowadzić odpowiednie ulgi lub zwolnienia podatkowe, które stanowiłyby zachętę do inwestowania w obligacje komunalne przez wskazane kategorie podatników. Trzeba opowiedzieć się także za wprowadzeniem zmian w zakresie zwiększenia praw obligatariuszy, w tym wprowadzenia zgromadzenia obligatariuszy.

Przeprowadzone w ramach monografii badania wykazały, że w praktyce trudności sprawia wyjaśnienie istoty obligacji przychodowych, jak i odpowiedzialności za

zobowiązania z tytułu emisji tych walorów. Ustalono, że brak jednoznacznego brzmienia przepisów we wskazanym zakresie stanowi istotny powód, dla którego gminy nie sięgają po ten rodzaj instrumentów finansowych. *De lege ferenda* ustawodawca powinien wyeliminować wątpliwości związane ze stosowaniem prawa w tym obszarze przede wszystkim poprzez doprecyzowanie definicji obligacji przychodowych. Ponadto należy wskazać, że perspektywa stosowania przez gminy obligacji przychodowych może być postrzegana dwojako. Z jednej strony obligacje przychodowe mogą stać się popularną formą finansowania przedsięwzięć gminnych. Z drugiej strony nowe standardy wynikające z konieczności wdrożenia w państwach członkowskich UE zharmonizowanych Międzynarodowych Standardów Rachunkowości Sektora Publicznego, opierających się na zasadzie memoriałowej, mogą spowodować ograniczenie zainteresowania obligacjami przychodowymi. Zastosowanie zasady memoriałowej powoduje bowiem, że wynik budżetu jest wówczas mniej korzystny w porównaniu do obecnej regulacji prawnej. Ograniczenie zainteresowania emisją obligacji komunalnych w nadchodzących latach może być wynikiem zwiększenia kosztów ponoszonych przez emitentów, związanych z wprowadzeniem obowiązku stosowania przepisów rozporządzenia o informacjach bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych zgodnie z Międzynarodowymi Standardami Rachunkowości.

W publikacji wskazano, że zasada *numerus clausus* nie dotyczy papierów wartościowych imiennych lub na zlecenie. Oznacza to możliwość kreowania papierów wartościowych imiennych i na zlecenie w ramach swobody umów. W odniesieniu do gmin jako podstawę zaciągania zobowiązań finansowych uzasadnione jest stosowanie konstrukcji weksla. Walor ten może znaleźć zastosowanie w sytuacji ograniczonego kręgu wierzycieli. Zaciąganie zobowiązań finansowych, których potwierdzenie stanowi weksel, ma charakter prawny zbliżony do występujących w krajach Unii Europejskiej pożyczek obligacyjnych.

W odniesieniu do obligacji wykazano, że konstrukcja obligacji może być wykorzystywana przy emisji krótkoterminowych papierów dłużnych, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o obligacjach (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r., poz. 730 z późn. zm.). Ze względu na wykazany brak obowiązku organu wykonawczego do uzyskania opinii regionalnej izby obrachunkowej o możliwości wykupu tego typu papierów wartościowych, istnieje możliwość zastosowania „odformalizowanej" procedury zaciągania zobowiązań zwrotnych w celu zapewnienia płynności finansowej.

W wyniku przeprowadzonych badań przyjęto, że pochodne instrumenty finansowe nie są odpowiednie do wykorzystania w ramach gospodarki gminy. Zarówno gminy, jak

i jednostki im podległe powinny mieć zakaz stosowania instrumentów pochodnych w swojej gospodarce.

Badania dowiodły, że w gospodarce gminy sekurytyzacja może być wykorzystywana poprzez utworzenie specjalnej spółki kapitałowej w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej. W ramach sekurytyzacji poprzez spółkę celową wysokość środków pieniężnych uzyskanych przez gminę – inicjatora uzależniona jest przede wszystkim od poziomu oprocentowania emitowanych obligacji. Nie budzi wątpliwości, że im niższy poziom oprocentowania obligacji, tym większą kwotę gmina oraz spółka komunalna otrzyma w zamian za sekurytyzowane wierzytelności. Spółka otrzyma także więcej środków z sekurytyzowanych wierzytelności na swoją bieżącą działalność. W przypadku sekurytyzacji poprzez fundusz inwestycyjny sekurytyzacyjny gmina otrzyma jedynie kwotę, za którą fundusz zgodzi się nabyć jej wierzytelności, niezależnie od finalnej rentowności całej operacji. W niektórych sytuacjach sekurytyzacja może być zatem rozwiązaniem tańszym niż kredyt czy emisja obligacji.

Sekurytyzacja mimo, że zgodnie z obowiązującym stanem prawnym nie jest wliczana do zadłużenia, bezpośrednio oddziałuje na sytuację finansową gminy. Z kategorii wierzytelności będących potencjalnym przedmiotem sekurytyzacji *de lege ferenda* należy wyłączyć środki publiczne, tj. pochodzące z dotacji, subwencji, dochody podatkowe, a także środki z Unii Europejskiej.

Gmina w ramach prowadzonej gospodarki finansowej może wykorzystać różne segmenty rynku kapitałowego. W wyniku przeprowadzonych badań ustalono, że segment obligacji komunalnych na trwałe wpisał się w strukturę polskiego rynku kapitałowego. Specjalnie dedykowany samorządom Rynek Obligacji Catalyst składa się z czterech platform obrotu. Przyjęty model organizacji tego rynku umożliwia kierowanie poszczególnych emisji do określonych kategorii inwestorów. Jak wykazano gminy – w ramach Rynku Obligacji Catalyst – najchętniej korzystają z platform rynku regulowanego (zarówno rynku regulowanego GPW, jak i rynku regulowanego BondSpot) oraz alternatywnego systemu obrotu organizowanego przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie S.A. Zainteresowanie alternatywnym systemem obrotu BondSpot ze strony gmin jest znikome. Często też emisje są dokonywane poza rynkiem zorganizowanym – w trybie oferty niepublicznej.

Wskazać należy, że emisje obligacji komunalnych na rynku nieregulowanym (w ramach oferty prywatnej), w sytuacji, gdy organizator nabywa całość emisji, mają charakter zbliżony do pożyczki. W pracy ustalono, że sytuacja ta rodzi niebezpieczeństwo,

że podmiot ten nie będzie zabiegał o pozyskanie inwestorów instytucjonalnych. Bank – organizator uzyskuje wówczas odsetki od obligacji o minimalnym stopniu ryzyka. Wątpliwe jest bowiem dbanie o interesy emitenta w sytuacji, gdy bank gwarantuje objęcie całej emisji. Sprzyja to odstąpieniu od rzetelnej analizy porównawczej całkowitych kosztów obsługi długu w stosunku do innych trybów emisji obligacji oraz innych dłużnych instrumentów finansowych.

Podkreślenia wymaga, że spośród sposobów wykorzystania instrumentów finansowych w gospodarce spółki komunalnej należy odróżnić te, które związane są z zaciągnięciem długu (obligacja) od formy, która wpływa na strukturę właścicielską spółki wraz ze wszystkimi tego konsekwencjami (emisja akcji; odpowiednio – w spółce z o.o. – sprzedaż udziałów). W sytuacji, gdy nabywcą akcji w podwyższonym kapitale zakładowym jest gmina, wówczas spółka komunalna nie zaciąga długu, ale gmina musi wnieść wkład (pieniężny lub niepieniężny) w zamian za objęte akcje (udziały). Należy podkreślić, że spółka komunalna prowadząca działalność *non profit* nie ma zdolności emisyjnej.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych (artystycznych) – przedstawione zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. nr 196, poz. 1165)

a) zgodnie z § 3 pkt 2 rozporządzenia kryteria oceny w zakresie osiągnieć naukowo-badawczych habilitanta w obszarze nauk społecznych obejmują autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych czasopism znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH).

Moje dotychczasowe publikacje dotyczą w głównej mierze problematyki prawa polskiego, dlatego publikatorami są czasopisma i monografie o zasięgu krajowym. Tematyka zagranicznych czasopism wymienionych w § 3 rozporządzenia dotyczy anglosaskich rozwiązaniach ustrojowych (amerykańskich, brytyjskich, a także australijskich). Z tego względu periodyki te wykazują znikomą możliwość prezentacji opracowań naukowych związanych z polskim systemem prawnym oraz charakterystyczną dla niego siatką teoretyczno-pojęciową, która jest mocno osadzona w doktrynie krajów Europy kontynentalnej. Przedstawiony przeze mnie dorobek nie zawiera zatem publikacji

naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie JCR. W odniesieniu do listy czasopism naukowych ERIH, należy wskazać, że wśród czasopism z piętnastu wybranych dyscyplin nauk humanistycznych i społecznych, lista nie zawiera czasopism z zakresu nauk prawnych.

b) zgodnie z § 4 pkt 1 i 2 w/w rozporządzenia kryteria oceny osiągnięć naukowo-badawczych obejmują m.in.:

1) autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach lub na liście, o których mowa w § 3 rozporządzenia, dla danego obszaru wiedzy (pkt 1), a także opracowań zbiorowych (pkt 2)

Na moje pozostałe osiągnięcia naukowe, obok wskazanej w pkt. 4 monografii, składają się 62 pozycje, w tym dwa opracowania monograficzne (w tym autorstwo komentarza prawniczego), współautorstwo pięciu komentarzy prawniczych i pięciu podręczników. Szczegółowy wykaz publikacji został zawarty w załączniku nr 4. W autoreferacie uwaga zostanie zwrócona na wybrane z nich.

Przedstawiona przeze mnie monografia w dużej mierze stanowi konsekwencję mojej dotychczasowej pracy badawczej. Zasadnicza część mojego dorobku naukowego po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych koncentrowała się wokół następujących obszarów problemowych:

a) sieć bezpieczeństwa finansowego,
b) dług publiczny i deficyt budżetowy oraz źródła finansowania inwestycji w j.s.t.,
c) instytucje wspólnego inwestowania i instrumenty finansowe.

Dokonania w wyżej wskazanych obszarach przedstawię w następujących po sobie punktach.

Ad a. Pierwszy ze wskazanych obszarów badawczych – sieć bezpieczeństwa finansowego – to obszar prawa rynku finansowego, zwłaszcza zaś prawa bankowego. W tym nurcie prowadziłam badania nad regulacjami prawnymi dotyczącymi systemów gwarantowania depozytów (m.in. *Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Komentarz*, P. Zawadzka, Wyd. C.H.Beck, Warszawa 2009, ss. 343; *System gwarantowania depozytów*, [w:] *Prawo finansowe*, R. Mastalski, E. Fojcik-Mastalska (red.), wyd. 2, Warszawa 2013, s. 635-641; *System gwarantowania depozytów*, [w:] *Prawo bankowe*, E. Fojcik-Mastalska (red.), Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 2009, s. 175-185), *Bankowy Fundusz Gwarancyjny*, [w:] *Rynki finansowe. Organizacja, instytucje, uczestnicy*, U. Banaszczak-Soroka (red.), Warszawa 2012, s. 59- 67).

W jednym z opracowań z tego zakresu starałam się wykazać wyzwania w zakresie gwarantowania depozytów, w tym potrzebę uniknięcia arbitrażu w regulacjach państw członkowskich, a także dosyć odległą perspektywę stworzenia ogólnoeuropejskiego systemu gwarantowania depozytów (*Stan i kierunki rozwoju regulacji prawnych w zakresie gwarantowania depozytów*, [w:] *Prawo europejskie – 5 lat doświadczeń w polskim prawie finansowym. Zjazd Katedr i Zakładów Prawa Finansowego i Podatkowego, Warszawa, 10-11 czerwca 2011 r.*, H. Litwińczuk (red.), Warszawa 2011, s. 279-287). Zajmowałam się także analizą zmian prawnych w ramach sysyetmu gwarantowania depozytów wprowadzonych w następstwie kryzysu finansowego (*Zmiany w systemie gwarantowania depozytów w następstwie kryzysu finansowego*, „Monitor Prawa Bankowego" 2011, nr 9, s. 84-94; *Current rules of the deposit guarantee system in Poland*, „Wroclaw Review of Law, Administration & Economics", Vol 1, No 1 (2011), s. 67-76).

Tematyka systemów gwarantowania depozytów stanowiła podstawę do badania systemów rekompensat w innych sektorach rynku – rynku kapitałowym, a w mniejszym zakresie – ubezpieczeniowym. W odniesieniu do rynku kapitałowego zajmowała mnie problematyka systemów rekompensat dla inwestorów. Jestem współautorką pierwszego na rynku wydawniczym komentarza do ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, w ramach opracowywania którego zgłębiałam problematykę systemów gwarancyjnych (*Zabezpieczanie interesów inwestorów. System rekompensat. Art. 132-146*, [w:] *Prawo rynku kapitałowego. Komentarz. Duże Komentarze Becka*, M. Wierzbowski, L. Sobolewski, P. Wajda (red.), wyd. 1, Warszawa 2012, s. 1395-1442; a w zmienionej wersji *Zabezpieczanie interesów inwestorów. System rekompensat. Art. 132-146*, [w:] *Prawo rynku kapitałowego. Komentarz. Duże Komentarze Becka*, M. Wierzbowski, L. Sobolewski, P. Wajda (red.), wyd. 2, Warszawa 2014, s. 1168-1204). W pewnym zakresie moje zainteresowania wiązały się z Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym (m.in. *Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny*, [w:] *Rynki finansowe. Organizacja, instytucje, uczestnicy*, U. Banaszczak-Soroka (red.), Warszawa 2012, s. 255-258).

W artykułach problemowych prowadziłam rozważania nad systemami gwarancyjnymi w różnych sektorach rynku finansowego, a także zabezpieczeń międzysektorowych, w tym wynikającą z praktyki trudność w zintegrowaniu instytucjonalnego otoczenia sektora bankowego i ubezpieczeniowego w tym zakresie (*Tendencje w zakresie systemów gwarancyjnych na rynkach finansowych*, [w:] *Bezpieczeństwo rynku finansowego*, E. Fojcik-Mastalska i E. Rutkowska-Tomaszewska (red.), Wrocław 2010, s. 143-160), a także regulacji prawnych dotyczących informacji konfidencjonalnych na rynku kapitałowym (*Tajemnica*

zawodowa i informacja poufna na europejskim rynku kapitałowym, P. Zawadzka, U. Banaszczak-Soroka, [w:] *Polityka gospodarcza w Polsce i w Unii Europejskiej na początku XXI w.*, A. Barteczek, A. Lorek, A. Rączaszek (red.), Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej w Katowicach, Katowice 2009, s. 43-55).

Zainteresowania dotyczące publicznoprawnych uwarunkowań bezpieczeństwa na rynku finansowym wiązały się także z dążeniem do kompeksowego opracowania zagadnień związanych z prawnymi aspektami bankowości centralnej. Przyczyniło to się do podjęcia przeze mnie prac redakcyjnych nad pierwszym (od 1999 r.) komentarzem do ustawy o Narodowym Banku Polskim (*Komentarz do ustawy o Narodowym Banku Polskim*, P. Zawadzka (red.), LexisNexis Polska, Warszawa 2014; w wersji elektronicznej opublikowany w 2013 r.). W ramach wskazanego opracowania jestem autorką większej jego części: *Przepisy ogólne ustawy o NBP* (s. 11-47), *Organizacja NBP* (s. 48-57), *Prowadzenie rachunków bankowych* (s. 202-216), *Działalność dewizowa* (s. 217-223), *Gospodarka finansowa NBP* (s. 248-264), *Przepisy przejściowe i końcowe* (s. 265-274).

Tematyka sieci bezpieczeństwa była przeze mnie zgłębiana także w zakresie nadzoru nad rynkiem finansowym (mi.n. w ramach opracowania *Jednolity nadzór nad rynkiem europejskim*, [w:] *Rynki finansowe. Organizacja, instytucje i uczestnicy*, wyd. 2, U. Banaszczak-Soroka (red.), Warszawa 2014, s. 126-128), w ramach tematyki unii bankowej (*Europejska unia bankowa*, [w:] *Rynki finansowe. Organizacja, instytucje i uczestnicy*, wyd. 2, U. Banaszczak-Soroka (red.), Warszawa 2014, s. 128-130), a także ogólnych założeń dotyczących funkcjonowania rynku finansowego (*Pojęcie i zakres prawa rynku finansowego* oraz *Zasady prawnej organizacji rynku finansowego*, [w:] *Prawo finansowe*, R. Mastalski, E. Fojcik-Mastalska (red.), Warszawa 2011, odpowiednio: s. 476-478 i s. 478-483).

Ad b. Problematyka równowagi budżetowej, długu publicznego i deficytu budżetowego, jak również źródeł ich finansowania to drugi obszar moich zainteresowań. W tym zakresie przygotowałam opracowania dotyczące podręcznikowych zagadnień z tego zakresu (m.in. *Dług publiczny w sektorze finansów publicznych*, [w:] *Prawo finansowe*, R. Mastalski, E. Fojcik-Mastalska (red.), wyd. 2, Warszawa 2013, s. 136-153; *Dług publiczny w sektorze finansów publicznych*, [w:] *Prawo finansowe*, R. Mastalski, E. Fojcik-Mastalska (red.), Warszawa 2011, s. 111 – 126). W tym obszarze zajmowały mnie m.in. problem państwowego długu publicznego, w tym zgodności z Konstytucją RP katalogu tytułów dłużnych (*Stan regulacji długu publicznego i deficytu budżetowego w prawie polskim*, „Vesnik Hrodzenskaha Dziarzhaunaha Universiteta Imia Ianki Kupaly. Seryia 4. Pravaznaustva" 2012, Nr 4 (134),

s. 82-89). W artykułach problemowych poddawałam wykładni rozporządzenia wykonawcze do art. 72 ustawy o finansach publicznych, uznając, że przepisami rangi rozporządzenia ustawodawca nie powinien rozszerzać katalogu źródeł finansowania deficytu, a także, iż umowy których charakter prawny jest zbliżony do kredytu lub pożyczki powinny być przez ustawodawcę wyraźnie wskazane w katalogu tytułów dłużnych zaliczanych do długu publicznego, o których mowa w art. 72 u.f.p., albo alternatywnie wyłączone z tego zakresu (m.in. *Źródła finansowania inwestycji w jednostkach samorządu terytorialnego*, „Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych" 2011, nr 9, s. 31-37).

Ponadto zajmowałam się przyjętym przez polskiego ustawodawcę modelem emisji obligacji komunalnych (*Prawne aspekty emisji obligacji przez jednostki samorządu terytorialnego*, „Przegląd Prawa i Administracji" 2013, nr 93, s. 73-86; *Obligacje komunalne na zorganizowanym rynku kapitałowym*, [w:] *Prawo finansowe po transformacji ustrojowej. Międzynarodowe i europejskie prawo podatkowe*, I. Mirek, T. Nowak (red.), Łódź 2013, s. 208-218). Przedmiotem moich badań był także rozwój instytucji obligacji komunalnych w prawie polskim, jak również perspektywy dalszej regulacji w tym obszarze. Podkreślałam potrzebę wprowadzenia zwolnień, bądź ulg podatkowych w związku z inwestowaniem w obligacje przez osoby fizyczne (*Tendencje w zakresie przeobrażeń rynku obligacji komunalnych*, [w:] *XXV lat przeobrażeń w prawie finansowym i prawie podatkowym. Ocena dokonań i wnioski na przyszłość*, Z. Ofiarski (red.), Szczecin 2014, s. 883-891). W ramach badań przeprowadzonych w zakresie nieprawidłowości w uchwałach w sprawie emisji obligacji komunalnych wykazałam jakie problemy pojawiają się w tym zakresie oraz że praktyka działalności nadzorczej w kraju jest coraz bardziej spójna (*Nadzór regionalnych izb obrachunkowych nad uchwałami w sprawie obligacji komunlanych*, „Finanse Komunalne" 2013, nr 5, s. 51-58; *Instrumenty dłużne jednostek samorządu terytorialnego w rozstrzygnięciach nadzorczych regionalnych izb obrachunkowych*, „Finanse Komunalne" 2012, nr 3, s. 52-60).

W ramach wskazanego nurtu badawczego wykazywałam także bariery prawne związane ze stosowaniem leasingu zwrotnego przez jednostki samorządu terytorialnego (*Leasing zwrotny nieruchomości jako źródło finansowania inwestycji samorządowych*, [w:] *Prawo finansowe samorządu terytorialnego. Local Finance Law*, J. Gliniecka, E. Juchniewicz, T. Sowiński, M. Wróblewska (red.), Gdańsk-Nynnasham-Sztokholm 2013, s. 307-316). Zajmował mnie także problem kwalifikacji prawnej „inwestycji celu publicznego" oraz konsekwencji prawnych tej klasyfikacji. Prowadziłam badania w zakresie zgodności z prawem jest ewentulanej darowizny dokonanej przez podmiot prywatny na rzecz

gminy z jednoczesnym wskazaniem celu, na jaki mają być przekazane te środki (*Darowizny pieniężne na inwestycje celu publicznego w gminie*, „Prawo Finansów Publicznych" 2012, nr 11/13, s. 4-7; *Darowizny pieniężne na inwestycje celu publicznego w gminie – cz. II*, „Prawo Finansów Publicznych" 2012, nr 12/14, s. 17-21).

Ponadto wykazywałam, że przekroczenie indywidualnego wskaźnika zadłużenia, o którym mowa w art. 243 u.f.p. powinno być klasyfikowane jako istotne naruszenia prawa materialnego. Tego typu naruszenie powoduje konieczność stwierdzenia nieważności uchwały w ramach nadzoru represyjnego ze strony regionalnych izb obrachunkowych (*Konsekwencje prawne przekroczenia przez j.s.t. indywidualnego wskaźnika zadłużenia określonego w art. 243 u.f.p.*, „Prawo Finansów Publicznych" 2012, nr 03/05, s. 8-14).

Ad c. Mój kolejny obszar badawczy – instytucje wspólnego inwestowania i instrumenty finansowe – stanowi rozwinięcie tematyki pracy doktorskiej. W tym zakresie zasadnym jest wskazanie przede wszystkim na współautorstwo najobszerniejszego na rynku komentarza do ustawy o funduszach inwestycyjnych (*Ustawa o funduszach inwestycyjnych. Komentarz*, R. Mroczkowski (red.), Wolters Kluwer, Warszawa 2014), w ramach którego opracowałam znaczącą część materiału (*Przepisy ogólne ustawy o funduszach inwestycyjnych* – s. 39-115, *Fundusze inwestycyjne zamknięte* – s. 449-543, *Fundusz rynku pieniężnego* – s. 598-605, *Łączenie funduszy inwestycyjnych* – s. 669-712).

Ponadto prowadziłam badania w zakresie regulacji prawnych dotyczących tzw. pakietu MiFID w odniesieniu do funduszy inwestycyjnych, a także innych przedsiębiorstw zarządzających aktywami. Swoją uwagę koncentrowałam na tzw. usługach dodatkowych i usługach ubocznych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, jak również na pojęciu niekompleksowych instrumentów finansowych, wykazując obowiązującą na gruncie prawa unijnego swoistą „mozaikę" regulacyjną, zmiany prawa, które przyczyniły się do poprawy jakości doradztwa inwestycyjnego, a także zarządzania aktywami (*Pakiet MiFID a regulacje unijne dotyczące przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania* [w:] *Regulacja MiFID – skutki prawne dla funkcjonowania rynku finansowego*, E. Rutkowska-Tomaszewska (red.), Wrocław 2014, s. 143-155; *Zarządzanie aktywami w prawie Unii Europejskiej*, [w:] *Europeizacja publicznego prawa gospodarczego*, H. Gronkiewicz-Waltz i K. Jaroszyński (red.), Warszawa 2011, s. 633-645).

Efektem podjętej tematyki instytucji zbiorowego inwestowania było także opracowanie artykułów problemowych, w których m.in. starałam się wykazać, że tematyka bezpośredniego zaangażowania państwowych funduszy majątkowych w projekty

inwestycyjne w UE powinna stać się jednym z priorytetowych zagadnień z zakresu rynku finansowego na forum europejskim (*Państwowe fundusze majątkowe – stan europejskich i międzynarodowych ram prawnych: uwagi w następstwie kryzysu finansowego*, [w:] *Instytucje prawnofinansowe w warunkach kryzysu gospodarczego*, W. Miemiec, K. Sawicka (red.), Warszawa 2014, s. 607-617), a także iż pożądana jest wspólna strategia państw członkowkich UE w tym zakresie (*Państwowe fundusze majątkowe w prawie UE*, „Monitor Prawa Bankowego" 2015, nr 1, s. 96-103).

W publikacji *Fundusze inwestycyjne jako kategoria tzw. shadow banking* („Monitor Prawa Bankowego" 2013, nr 6, s. 66-77) wykazywałam, że fundusze inwestycyjne przyjmują środki, podobnie jak banki, a następnie dokonują transformacji instrumentów w celu zapewnienia im płynności albo modyfikacji terminu zapadalności. Brak właściwych regulacji prawnych w ramach tzw. równoległego systemu bankowego może spowodować prowadzenie działalności inwestycyjnej przez podmioty nieobjęty szczegółową regulacją prawną, co w konsekwencji może powodować obniżenie standardów dla całego systemu finansowego.

Problematyka prawna inwestycji na rynku kapitałowym implikowała potrzebę zgłębiania tematu pośrednictwa na rynku kapitałowym, w tym instrumentów finansowych. Publikacje z tego zakresu przyjęły charakter opracowań podręcznikowych (m.in. *Instrumenty finansowe*, [w:] *Rynki finansowe. Organizacja, instytucje i uczestnicy*, U. Banaszczak-Soroka (red.), Warszawa 2012, s. 32-38), a także opracowań problemowych. Wykazywałam m.in. jakie zmiany zaszły w zakresie nadzoru nad działalnością maklerską w okresie pierwszych pięciu lat funkcjonowania Komisji Nadzoru Finansowego, formułując wnioski na przyszłość. Zajmowała mnie także interpretacja przepisów, które przyczyniły się do podniesienia standardów klientów nieprofesjonalnych domów maklerskich (*Firmy inwestycyjne w kontekście pięcioletniej działalności Komisji Nadzoru Finansowego*, [w:] *Nadzór nad rynkiem finansowym. Aktualne tendencje i problemy dyskusyjne*, E. Fojcik-Mastalska, E. Rutkowska-Tomaszewska (red.), Wrocław 2011, s. 149-160). W kolejnym artykule, dotyczącym działalności inwestycyjnej na rynku kapitałowym, wykazałam istniejący *de lege lata* problem w zakresie klasyfikacji określonych wydatków jako kosztów uzyskania przychodów w odniesieniu do przychodów z odpłatnego zbycia instrumentów finansowych oraz praw z nich wynikających. W treści artykułu wykazałam brak jednolitości w stosowaniu prawa podatkowego w tytułowym zakresie. W szczególności dotyczyło to odstępstw w zakresie interpretacji prawa podatkowego przez firmy inwestycyjne (*Koszty uzyskania przychodów w podatku giełdowym*, [w:] *Wpływ światowego kryzysu gospodarczego na rozwój*

teorii ekonomii, M. Noga, K. Łobos (red.), „Zeszyty Naukowe WSB we Wrocławiu" 2014, nr 3 (41), s. 375-374). Podatkowoprawną problematykę inwestycji na rynku kapitałowym podejmowałam także w odniesieniu do przyjętego przez polskiego ustawodawcę modelu opodatkowania inwestorów indywidualnych (*Zasady opodatkowania inwestycji indywidualnych na rynku kapitałowym*, [w:] *Księga Jubileuszowa Profesora Ryszarda Mastalskiego. Stanowienie i stosowanie prawa podatkowego*, W. Miemiec (red.), Oficyna Wydawnicza UNIMEX, Wrocław 2009, s. 470-480).

Przedmiotem jednej z publikacji uczyniłam interpertację pojęć „informacja poufna" i „tajemnica zawodowa". Opracowanie miało na celu wykazanie w różnic w tym zakresie oraz związanych z tym konsekwencji (*Ochrona rynku kapitałowego przed manipulacją w zjednoczonej Europie*, P. Zawadzka, U. Banaszczak-Soroka, [w:] *Integracja gospodarcza– od wolnego handlu do unii walutowej. Materiały Konferencji Międzynarodowej*, J. Kundera (red.), Wrocław 2008, s. 389-399).

6. Ważniejsze osiągnięcia naukowo-badawcze, o których mowa w § 4 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. nr 196, poz. 1165)

6.1. W latach 2008 – 2015 realizowałam następujące projekty naukowo-badawcze:

- od marca 2014 r. wykonawca w ramach grantu Maestro 4 pt. *Sądowa kontrola decyzji krajowych organów regulacyjnych oraz krajowych organów konkurencji w świetle prawa unijnego i krajowego*, finansowanego ze środków Narodowego Centrum Nauki (lata 2013 – 2016); współwnioskodawca; kierownik projektu: dr hab. Marek Szydło prof. UWr;
- 2013 r. – *Prawne podstawy organizacji i funkcjonowania rynku finansowego* – finansowany ze środków Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego;
- 2013 – 2014 r. – *Rozwój potencjału i oferty edukacyjnej Uniwersytetu Wrocławskiego szansą zwiększenia konkurencyjności Uczelni* współfinansowany ze środków Unii Europejskiej

  z Europejskiego Funduszu Społecznego (Program Operacyjny Kapitał Ludzki, Poddziałanie 4.1.1. *Wzmocnienie potencjału dydaktycznego uczelni*);
- 2012 r. – *Prawne podstawy organizacji i funkcjonowania rynku finansowego* finansowany ze środkówWydział Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu

Wrocławskiego;

- 2012 r. – *Rozwój potencjału i oferty edukacyjnej Uniwersytetu Wrocławskiego szansą zwiększenia konkurencyjności Uczelni* współfinansowany ze środków Unii Europejskiej z Europejskiego Funduszu Społecznego (Program Operacyjny Kapitał Ludzki, Poddziałanie 4.1.1. *Wzmocnienie potencjału dydaktycznego uczelni*);

6.2. Wygłosiłam siedem referatów na międzynarodowych i krajowych konferencjach tematycznych (szczegółowy wykaz zawarto w załączniku nr 7). Ponadto brałam udział w pracach komitetów organizacyjnych międzynarodowych konferencji naukowych (Międzynarodowa Konferencja *Finanse publiczne i prawo finansowe wobec wyzwań kryzysu ekonomicznego*, Wrocław 24-25 października 2013 r.; II Międzynarodowa Wrocławska Konferencja Prawa Finansowego i Finansów Publicznych *XXV lat Prawa finansowego samorządu terytorialnego i finansów samorządowych*, Wrocław 26 – 27 marca 2015 r.).

7. Ważniejsze osiągnięcia w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej, o których mowa w § 5 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. nr 196, poz. 1165)

7.1. Wśród ważniejszych osiągnięć w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego wskazać wypada prowadzone przeze mnie specjalistyczne wykłady na macierzystej uczelni, także w języku angielskim dla obcokrajowców studiujących na Uniwersytecie Wrocławskim w ramach Programu Erasmus, a także wykłady na studiach podyplomowych, w tym także dla obcokrajowców. Szczegółowy wykaz zawarłam w załączniku nr 5 pkt Xb i Xc.

7.2. Obok opieki naukowej nad studentami (załącznik nr 5 pkt VIII) na macierzystej uczelni sprawowuję funkcję opiekuna praktyk zawodowych na kierunku prawo (od roku 2010 do chwili obecnej na studiach stacjonarnych i wieczorowych, a w roku akademickim 2010/2011 także zaocznych). Ponadto jestem członkiem komisji ds. tłumaczeń dyplomów ukończenia studiów powołanej przez Dziekana WPAE Uniwersytetu Wrocławskiego (od 2011 r.).

Od listopada 2014 r. jestem wykonawcą w ramach programu pt. *Wzmocnienie kompetencji zawodowych i interpersonalnych kluczem do sukcesu na rynku pracy*, w ramach priorytetu IV, działania 4.1. Wzmocnienie i rozwój potencjału dydaktycznego uczelni oraz zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla

gospodarki opartej na wiedzy, Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki. Mającego na celu nabycie przez studentów WPAE Uniwersytetu Wrocławskiego doświadczenia zawodowego oraz wzrost kompetencji zawodowych, interpersonalnych oraz w zakresie przedsiębiorczości.

W 2014 r. byłam konsultantem w ramach *Practical aspects of EU harmonization in the field of financial law*w ramach OP VK project *Law for Practice, Practice to Law – Partnership for a Closer Relation between Research and Praxis* finasowanego w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego w Republice Czeskiej.

7.3. Jestem członkiem Polsko-Czeskiego Towarzystwa Naukowego z siedzibą we Wrocławiu oraz Centrum Informacji i Organizacji Badań Finansów Publicznych i Prawa Podatkowego Krajów Europy Środkowej i Wschodniej z siedzibą w Białymstoku.

7.4. Ponadto odbyłam staże (naukowe i dydaktyczne) w zagranicznych ośrodkach naukowych i akademickich, w ramach których popularyzowałam naukę polską: Masarykova Univerzita w Brnie w Republice Czeskiej (2014 r. i 2013 r.), University of Cambridge, Faculty of Law w Wielkiej Brytanii (2012 r.), City University w Londynie w Wielkiej Brytanii (2012 r.). Przeprowadziłam także cykle wykładów w zagranicznych ośrodkach akademickich w ramach Programu Erasmus *Teaching Staff Mobility*: Univerza v Ljubljani na Słowenii (2014 r.), Budapest Cornvinius Egyetem na Węgrzech (2013 r.), Universidad de Murcia w Hiszpanii (2012 r.). Szczegółową informację zawiera załącznik nr 5 pkt VIII.

P. Zawadka

Wrocław, 14.04.2015 r.